

РЕШЕНИЕ

№ 219

гр. Момчилград, 28.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – МОМЧИЛГРАД, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Сунай Юс. Осман

при участието на секретаря Анита Кр. Дочева
като разгледа докладваното от Сунай Юс. Осман Гражданско дело № 20225150100297 по описа за 2022 година

Производството е по предявен иск по чл.150 от СК.

В подадената чрез пълномощник исковата молба на А. Е. Х., като майка и законен представител на своето ненавършило пълнолетие дете А.Д.К. с ЕГН- *****, се твърди, че ответникът Д. К. Х. е баща на детето ***. Посочва се, че със Протоколно- Определение от 16.03.2018г. по гр.д. № 987/2017г. на РС- Исперих е било одобрено постигнатата между нея и ответника споразумение, по силата на което родителските права по отношение на детето *** са били предоставени на нея- ищцата, като е било постановено местоживеенето на детето да е при нея, а за ответника е бил определен съответен режим на лични отношения с детето, както и е бил осъден да заплаща ежемесечна издръжка в размер на 130 лева за ***, считано от 01.03.2018г., до настъпването на законовите предпоставки за изменяване или погасяване на издръжката.

Изявява становище, че обстоятелствата, при които е била постановена издръжката се изменили значително, като оттогава животът е поскъпнал, детето е пораснало и нуждите на същото са нараснали, и това налагало увеличаването на досегашния размер на издръжката, т.к. сегашният размер не

можел да покрие всички нужди на детето. Посочва също така, че нейните средства не били достатъчни за ежедневната издръжка и общите разходи в домакинството.

Предвид на изложеното ищцата моли съда да постанови решение, с което да бъде изменен размерът на присъдената месечна издръжка, и иска увеличаване на размера от 130 лева на 300 лева, считано от завеждането на иска в съда, ведно със законна лихва при забава, като претендира и разноски /адвокатски хонорар/.

Ответникът, уведомен за исковата молба чрез друго лице- К. Х. /посочен в съобщението като баща/, не е отговорил писмено в законоустановеният едномесечен срок по смисъла на чл.131 от ГПК, и в този срок не е посочил и представил доказателства.

В съдебно заседание ищцата, редовно призована, не се явява лично, и се представлява от адв.А. С. от АК- Кърджали, който поддържа предявеният иск по изложените съображения.

Ответника, редовно призован при условията на чл.40 и сл. от ГПК /т.к. по делото вече е получил съобщение, е променил своят адрес, и не е уведомил съда за това/, не се явява и не се представлява, като от същият след проведеното открито заседание на 22.08.2022г., е представил допълнително писмено становище /получено на ел.адрес на съда на 05.09.2022г. В допълнителното становище от 05.09.2022г. ответникът прави възражение за липса на териториална /международна/ компетентност на РС- Момчилград, и сочи, че по споровете за родителски отговорност и издръжка на детето компетентен е съдът на държавата по обичайното местопребиваване на детето, или на възискателя или ответника, като се позовава на регламенти на ЕО- посочени конкретно. Заявява, че детето *** има обичайно местопребиваване в Германия, и затова български съд не следвало да се произнася по тези въпроси, като делото да се прекрати, т.к. исковата молба била недопустима, а по същество била и неоснователна, защото в Германия вече било образувано дело за родителски права, режим на свиждане и издръжка. Прилага копие на писмо от немска адвокатска кантора, адресирано до него, както и писмо от областна управа на съответна германска област, адресирано до тази адв.кантора, в което са посочени определени парични суми за съответни периоди и представляващи непогА.и претенции към него

за издръжка на неупоменато по име дете и неупомената по име майка- самите писма не оригинали и не са заверени копия на такива, както и не са със конкретизиран предмет, като не съдържат имена на дете, майка и за какво се дължат посочените претенции за издръжка.

Постъпили са становище от ДСП- Исперих, в който се отразени установените обстоятелства, и проведената с ответника среща- беседа, както и писмо от ДСП- Момчилград, в което е посочено, че не е реализирана среща с ищцата и детето, т.к. се намирали в чужбина.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

От представено по делото като доказателство копие от удостоверение за раждане, изд. въз основа на акт за раждане № ****/ 12.05.2016г. на Община Търговище, се установява, че страните по делото са родители на малолетно дете А.Д.К. с ЕГН- *****, родено на 11.05.2016г. в Търговище от тяхното съвместно съжителство.

От приложеното по делото като доказателство по делото копие на Протоколно Определение от 16.03.2018г. по гр.д. № 987/2017г. на РС- Исперих, с което е било одобрено постигнатата между ищцата и ответника споразумение, по силата на което родителските права по отношение на детето *** са били предоставени на ищцата, като е било постановено местоживеенето на детето да е при нея, а за ответника е бил определен съответен режим на лични отношения с детето, както и е бил осъден да заплаща ежесмесечна издръжка в размер на 130 лева за ***, считано от 01.03.2018г., до настъпването на законовите предпоставки за изменяване или погасяване на издръжката.

По делото е представен социален доклад от служители Дирекция “Социално подпомагане”- Исперих, които провели среща с ответника, който е посочил, че запознали с ищцата по соц.мрежи, и заживяли на съпружески начала и им се родило детето ***. През 2017г. заминали за Германия, където са било родители на ищцата, но след няколко месеца отношенията между тях се влошили, и те се разделили. След раздялата той е отишъл да живее в друг германски град, а ищцата и детето са останали в Хамбург. Бащата е споделил, че през 2018г. са водили дело за род.права и издръжка, и той е започнал да плаща издръжка в размер на 130 лева в България, а по-късно в Германия по

237 евро. Заявява, че поддържа контакти с дъщеря си, но майката често ги ограничавала в това, и затова искал по отговорно отношение от майката към него в името на детето. Понастоящем е бил женен /сключил брак през 2019г./, нямали деца, и живеели със съпругата си в Германия, а в България се връщал по време на почивките през лятото за няколко седмици. Ответникът е споделил, че работи в аерогара- Дюселдорф, Германия, на постоянен тр.договор с заплата от 2 000 евро.

Видно от писмо на ДСП- Момчилград, срещи с майката и детето не са проведени, т.к.същите се намирали в Германия.

В хода на съдебното заседание са разпитани 2- ма свидетели- Емре Али /братовчед на ищцата/ и Сейда Хасан /майка на ищцата/, които в показанията си сочат, че детето *** е момиченце на 6 години, и живее с майка си в Германия. Знаели, че детето има нужда от 500-600 евро на месец за дрехи, храна и обувки, а за училище трябвали повече пари, като майката посочва, че за миналата за детска градина таксата е била 400-500 евро. Не знаели бащата каква част от тази издръжка плаща, както и не знаели каква издръжка плаща бащата- в тази насока са показанията на първият свидетел. Заявяват, че сега за училище трябвали повече пари.

Предвид изложеното съдът намира, че предявеният иск за изменяване на размера на определената ежемесечна издръжка **от 130 лева на 300 лева**, е основателен и доказан, поради и което следва да се уважи изцяло.

Съдът също така намира, че е международно и териториално компетентен да разгледа настоящата искова молба за увеличаване размера на присъдена издръжка, поради следното;

Както по-горе се посочи, че ответникът е депозирал писмено становище, с което прави възражение за неподсъдност на делото на РС- Момчилград /а и на всеки български съд/, поради обстоятелството, че обичайното местопребиваване на детето, а и неговото, са били в друга държава Германия. Сиреч, навеждат се доводи за наличието на международен елемент в настоящият случай. Съдът намира, че действително може да приеме твърдението за наличието на международен елемент в настоящото производство, т.к. се установява, че страните, въпреки, че са български граждани, имат обичайно пребиваване в чужбина, но в същото време съдът счита за неоснователно възражението на ответника.

И това е така защото за заявените пред съда за защита права на ищцата, а именно такива за издръжка, приложимият процесуален закон за определяне на международната компетентност в случая е КМЧП, а не останалите международни актове или регламенти. Съгласно разпоредбата на чл.11 от КМЧП, уреждаща международната компетентност по делата за издръжка, българските съдилища са компетентни по искове за издръжка освен в случаите по чл.4 ал.1 и когато търсещият издръжка има обичайно местопребиваване в Р.България. Разпоредбата на чл.4 ал. 1 от КМЧП, към която чл. 11 препраща, предвижда, че международната компетентност на българските съдилища и други органи е налице, когато: 1. ответникът има обичайно местопребиваване, седалище според устройствения си акт или местонахождение на действителното си управление в Р.България; 2. ищецът или молителят е български гражданин или е юридическо лице, регистрирано в Р.България.

В конкретният случай, ответникът Д.Х. има обичайно местопребиваване в Германия, но е български гражданин, /обстоятелство, което не се оспорва от страните/, като ищцата и детето ***, също са български граждани, с обичайно пребиваване в чужбина /Германия/, но по делото липсват доказателства за придобито от тях немско гражданство и отказ от българско гражданство- това важи и за тримата, които са български граждани, с обичайно местопребиваване в чужбина- Германия.

С оглед на това българският съд е международно компетентният съд, който следва да разгледа предявеният от ищцата, майка и законен представител на детето ***, иск за увеличаване размера на присъдена издръжка. Местно компетентният да разгледа предявените искове съд следва да се определи по правилата на ГПК. Съгласно разпоредбата на чл. 112 от ГПК иск за издръжка може да се предяви и по постоянния адрес на ищеца. Подсъдността по чл. 112 от ГПК представлява особена изборна подсъдност, като правото на избор е предоставено единствено на ищеца, а упражняването му дерогира правилото на общата местна подсъдност по чл. 105, ал. 1 от ГПК по постоянния адрес на ответника.

В случая местната подсъдност не следва да се определи и съобразно последното обичайно местопребиваване на ищцата, ответника или детето, т. к. с исковата молба не са предявени искове за разрешаване на спор между

родители относно упражняването на родителските права по чл.127 ал. 2 от СК, а е предявен само иск за издръжка. Съгласно наличните по делото доказателства /посочен адрес в исковата молба, както и писмо от ДСП-Момчилград/, постоянен адрес на ищцата и детето е в с.Неофит Бозвелиево, общ.Момчилград, поради което следва, че Районен съд– Момчилград, е местно компетентен по реда на чл. 112 от ГПК да разгледа предявеният иск.

По изложените съображения съдът намира, че следва да се бъде оставено без уважение възражението на ответника за липса на международна компетентност на българския съд, както и възражението му за местна неподсъдност на делото на Районен съд– Момчилград.

По същество; Съдът намира, че ответникът следва да бъде осъден да заплаща ежемесечна издръжка на ненавършилото пълнолетие свое дете, като конкретния размер на същата следва да се съобрази със нуждите на детето и възможностите на родителя.

По делото не се оспорва обстоятелството, че малолетното дете живее при своята майка, и същата упражнява родителските права. Със описаното по-горе определение ответникът е бил осъден да заплаща месечна издръжка в размер на 130 лева, като към настоящия момент процесното дете е на 7 години, и вероятно ще е ученик в 1- ви клас. Предвид на обстоятелството, че от присъждане на издръжка в размер на 130 лева са изминали 2 години, през което време детето е пораснало, както и са пораснали нуждите и потребностите на същото от по- голям размер на издръжката, то и съдът намира, че следва че ответникът може и следва да заплаща и по-голям размер на издръжката, а именно 300 лева месечно- така, както и е искането по настоящото производство.

Съобразно изложеното, и предвид изменение на обстоятелствата, при които е бил определен предишния размер на месечната издръжка от 130 лева, то и съдът намира, че следва да се измени размера на същата, като се увеличи от 130 лева на 300 лева, платими от ответника, чрез майката и законен представител на ненавършилото пълнолетие дете, считано от датата на завеждане на иска в съда.

Съгласно правилото на чл.143 ал.1 и ал.2 от СК, всеки родител дължи издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, според своите възможности и материално състояние, и независимо дали е работоспособно и

може да се издържа от своето имущество.

Съгласно чл.142 ал.1 от СК, конкретния размер на дължимата издръжка се определя при спазване на синхрона между нуждите на детето и възможностите на родителя, при определени в нормата на чл.142 ал.2 от СК размери- а именно, не по-малко от една четвърт от размера на минималната работна заплата за страната, който към момента на предявяване на иска /а и понастоящем/ е 710 лева, сиреч 1/ 4 от МРЗ възлиза на 177,50 лева.

По делото се установи /чрез социален доклад, изготвен от ДСП-Исперих, след беседа и среща с ответника/, че ответникът работи на трудов договор в Германия и получава месечно около 2 000 евро, което дава основание на съда приема, че същият реализира сериозни доходи, може да заплаща и по-голям размер на издръжката. Освен това се установи, че ответникът е млад човек, без здравословни проблеми, т.е., в работоспособна възраст, което води до извода, че може да заплати по- голям размер на издръжка от досегашния. В социалният доклад е посочено, че същият е сключил гр.брак през 2019г-., сиреч има ново семейство, но не се установи да издържа други свои низходящи.

Не се ангажираха доказателства за доходите на майката, но не се спори, че след раздялата през 2017г., детето живее при своята майка, която полага основните грижи за него. В тази насока са и показанията на свидетелите, разпитани по делото, които са близки лица на ищцата, и които сочат, че месечно за издръжката на детето в Германия са нужни 500-600 евро, поради и което претендираната сума от 300 лева не съставлява дори и половината от нужната за издръжката на детето сума. Предвид това съдът приема, че ответникът може и реализира доходи, т.к. работи в чужбина- Германия. Съобразно и това искът следва да бъде уважен изцяло, по- горните съображения.

Съобразно и това съдът намира, че следва да се присъжда претендирания размер от 300 лева за издръжка на детето, т.к. този размер е клонящ към средно предвиденият в закона и е съобразен както с възможностите на ответника да плаща, така и с потребностите на детето. В тази насока трябва да се отбележи и обстоятелството, че доходите на родителя, на когото са предоставени упражняването на родителските права не са особено високи- като за липсват данни за техния размер, поради и което

искането за увеличаване размера на издръжката, следва да е съобразено и със това.

Ето защо, съдът намира, че е във възможностите на бащата да заплаща претендираният от ищцата размер на издръжката, а именно 300 лева, чрез увеличаването на размера на същата от 130 лева, считано от датата на завеждане на иска в съда, до навършването на пълнолетие или настъпване на друга правоизменяща или правопогасяваща издръжката причина, ведно със законна лихва при забава.

Предвид тези данни съдът намира, че за месечната издръжка на детето следва да се присъдят 300 лева, чрез увеличаване размера на първоначално определената издръжка от 130 лева, платими от ответника, а останалите нужни средства, ведно със грижите по отглеждането и възпитанието на детето, следва да се поемат от майката, като за последните- грижите и задълженията на бащата, си остават в рамките на родителските правомощия.

На основание чл.242 от ГПК следва да се допусне предварително изпълнение на решението относно частта за издръжката.

При този изход на делото ответника следва да бъде осъдена да заплати по сметка на съда- държавна такса върху увеличената издръжка в размер на **244,80 лева**. На ищцовата страна следва да се присъдят и разноски, предвид уважената част от иска, а именно **400 лева**- за адвокатски хонорар.

Водим от изложеното , съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА размера на присъдената със Определение от 16.03.2018г. по гр.д. № 987/2017г. на РС- Исперих, ежемесечна издръжка от 130 лева, която е осъден да заплаща Д. К. Х. с ЕГН- *****, на малолетното си дете А.Д.К. с ЕГН- *****, чрез нейната майка и законен представител А. Е. Х. с ЕГН- *****, като **УВЕЛИЧАВА** размера на същата **от 130 лева на 300 лева**, считано от датата на предявяване на иска в съда до навършване на пълнолетие, или настъпване на друга правоизменяща или правопогасяваща, издръжката причина, ведно със законната лихва при забава.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението в частта, досежно издръжката.

ОСТАВЯ без уважение ВЪЗРАЖЕНИЕТО на ответника Д. К. Х. с ЕГН-***** за липса на международна компетентност на българския т съд, както и възражението му за местна неподсъдност на делото на Районен съд–Момчилград.

ОСЪЖДА Д. К. Х. с ЕГН- *****, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Районен съд- Момчилград, държавна такса в размер на **244,80 лева**.

ОСЪЖДА Д. К. Х. с ЕГН- *****, ДА ЗАПЛАТИ на А. Е. Х. с ЕГН- *****, сумата в размер на **400 лева**- направени по делото разноси.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок пред Кърджалийския окръжен съд от съобщението.

Съдия при Районен съд – Момчилград: _____